

der før. I Straffeloven har man offentlig Baatale for visse Forbrydelser, andre Tilfælde, som ere undergivne privat Baatale samt en vis Mellemkategori, hvor Undersøgelsen nok er offentlig, men hvor Tiltalen kan bortfalde. Enten forlanges der, at den private skal have begæret offentlig Undersøgelse, eller Undersøgelsen kan bortfalde ifølge privat Begæring. Men det er netop ikke det, som her er Tilfældet. Her er et Tilfælde, hvor en enkelt stærpende Omstændighed skal blive det afgørende for, hvorvidt det offentlige skal fastholde Sagen eller ikke. Det er rigtigt nok, at det i Formen er saaledes, at naar den private ønsker, at Sagen skal frasendes, kan det ske, men den offentlige Undersøgelse er ikke afhængig af et objektivt Moment, men af en stærpende Omstændighed, som det er umaadelig vanstelig at konstatere og som i Virkeligheden er en Skønssag. Det bliver altid et Skøn, hvorvidt der kan siges at være givet „rimelig Anledning“ eller ej. Det er navnlig den Indvending, jeg har mod § 1, at der vil komme Usikkerhed ind i det hele, og det vil rimeligvis føre til, at Antallet af Voldsager, som det offentlige skal tage sig af, og som skulle beskæftige Politiet og Forhørsdommerne, vil blive meget betydeligt. Selv om man antager, at de egentlige Voldsager ikke ere af stort Antal, vil dog altid den, der er angreben med tørre Hug og Slag, føle sig meget tilbøjelig til at gaa til Politiet, og Politiet og Forhørsdommerne kunne ikke fra første Hærd vise Sagen fra sig, men maa anstille Undersøgelse, og derved lægges der meget Beslag paa deres Tid, og i Nagsdagen ved man jo, hvad det vil sige. Der forlanges da ny Bevillinger til Domstole og til Forøgelse af Politistyrken, fordi man er gaaet til at lægge et Forhold, som man hidtil har ment skulde behandles ved privat Baatale, over til at undergives offentlig Baatale. Jeg synes nu ogsaa, at man kan nære nogen Betænkelighed ved under det nuværende Straffeprocessystem at udvide Politiets Omraade og dets Kompetence og Forhørsdommernes Adgang til at affige Arrestdekreter og deslige. Herom kan man nu have forskellige Meninger. Men jeg maa sige, at naar selv saadanne Begivenheder, hvor der ikke er stet Skade eller er fremkommet Saar, og som maaste kun i Virkeligheden ere Sapperier, skulle bringes ind for Politiet og Forhørsdommerne, skulde man have et ganske anderledes rationelt System, end det vi have i Øjeblikket, og navnlig et Politit, paa hvis Dakt man mere kan stole, end det for Tiden er Tilfældet. Jeg skal bemærke med Hensyn til § 1, at netop fordi

der kun er Tale her om Tilfælde, hvor der ikke er voldt nogen Skade eller noget Saar, saa er det vistnok meget hjældent, at de egentlige Voller ville komme ind under Forslaget, for naar Vollen slaar til, saa vanter der i Reglen baade Skade og Saar; det kan man være temmelig overbevist om. Det er derfor efter min Formening saa meget urimeligere, at disse ganske simple Volds handlinger skulle drages ind under offentlig Baatale, og jeg ved ikke, at der hidtil har været noget Ønske om, at det, man kalder reelle Injurier — det er jo et andet Navn for det samme, som her omtales — skulde være offentlig Baatale undergivne; det har jo hidtil været henvist til privat Søgmaal, og jeg ved ikke, om der er Trang til at saa nogen anden Ordning.

Jeg skal dernæst tillade mig at gøre nogle saa Bemærkninger til § 2 i Lovforslaget, der slutter sig til Straffelovens § 202, som handler om Volds handlinger mod sin Ægtefælle, sine egne Børn og de Børn, som ere overgivne til vedkommendes Varetægt. Jeg vil da straks fremhæve det mærkelige, at naar der tages Hensyn til dette Moment, som den højtærede Minister lægger saa stor Vægt paa, om der har været givet rimelig Anledning til Volds handlingen eller ej, og der saa i et foreliggende Tilfælde ikke er givet rimelig Anledning, saa vil det føre til det højt mærkelige Resultat, som den højtærede Minister næppe har været opmærksom paa, at det vil medføre en Strafnedsættelse efter den nu foreslaede § 2. Der staar uenlig i Straffelovens § 202, at under stærpende Omstændigheder kan der anvendes Forbedringshusarbejde, altsaa naar der er stærpende Omstændigheder — og det regnes jo for meget stærpende, at Mishandlingen har fundet Sted uden rimelig Anledning, saa bliver den skyldige straffet med Forbedringshusarbejde; men den højtærede Ministers Lovforslag fører til, at hvor denne stærpende Omstændighed er til Stede, hvor der ikke fra Ægtefællens Side er givet rimelig Anledning til at udøve Vold, bliver Fængsel ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel eller Tvangsarbejde indtil 6 Maanedes og ikke under 3 Maanedes at anvende. Saa staar der Punktum og derefter: „Under stærpende Omstændigheder kan den skyldige anses med Forbedringshusarbejde indtil 2 Aar“, altsaa trods det, at tillige en stærpende Omstændighed er til Stede, kan dog ikke Forbedringshusarbejde anvendes, men kun Tvangsarbejde eller simpelt Fængsel. Men det er den Slags Ting, som jo kan ændres. Den højtærede Minister har dog været opmærksom derpaa ved Affattelsen af